

2023. március 20., hétfő – Mt 1,16.18-21.24a

Gondolkodtam azon, hogy miként lehetne megfogni ezt a szentírási részt, hisz olyan magától értetődő, mind ismerjük, ezerszer hallottuk. A szeplőtlen fogantatás Máté tollából, József szemszögéből. Mi az amit még ehhez hozzá lehet tenni? Bármit is írok, valószínűleg már megfogalmazták előttem, ügyesebben. Mégis, ha szeretnék valamit mondani, úgy látom, csakis az érzések, érzetek mentén szabad és érdemes elindulni, akkor talán tudok valami újat mutatni, ha másból nem is, hát saját belső világomból. Ezt pedig örömmel teszem.

Ha innen közelítem meg ezt a szöveget és magát a történetet, az első, amire figyelek, hogy milyen érzetet hagy maga után bennem. Ahogy ezen morfondírozok, meglepődve tapasztalom, hogy ősi források tárulnak elém, olyan mélységek amelyek – ahogy sejtettem – már áttörnek a nyelv szabta szűkös kereteket. A felfoghatatlant súrolják, olyan időbe és térbe repítenek, ahol az emberi egyszerűséget még betöltötte a misztikum homálya, amelyet csak és csakis belülről lehet megérinteni. A kezdetekhez visz, sötét és poros hagyatékon át olyan kulcsfontosságú pillanathoz, ahol először igazán a történelemben aranyló derengés járja át az időt és teret.

Lehetett volna vajon másképp is? Előfordulhat, hogy József nem határozza el magát, és végül egyedül hagyja Máriát? Vagy éppen a Mindenható pontos mérnöki munkájából kifolyólag ez a küldetés csakis az ő személyükből tudott szárba szökkenni? Megrázó belegondolni, hogy micsoda vívódás, gyötrelmes küzdelem és félelem járta át Józsefet, mielőtt az egész életére kiható döntést meg nem hozta.

De talán éppen ebből volt képes táplálkozni az aranyló fény; jóság és félelem, önfeláldozás és szorongó várakozás őszinte örvénye tartotta életben, majd növesztette egy új világ reményévé.

Ferentzi Júlia, Békásmegyer Ófalu